

jezik, ki ga Olga ni razumela. Ko je bila ladja že sredi morja, se je zgodilo nekaj strašnega: z obrežja je priletel debel čmrlj in je pičil Olgo naravnost na spodnjo ustno. Olga je prestrašeno zakričala in se je zbudila.

»Uf, take sanje!« je zavzdihnila. »Zdaj pa že ne maram v Ameriko, da bi me pikali čmrlji!«

In pri tem je ostala.



Lucijan († J. Murn-Aleksandrov):

O naši Ninici.

Oj, ta Nina, naša pridna Nina!
Glejte jo, ves dan tam v koti
mirno, sključeno sedi in nihče
v delu njenem je ne zmoti.

Zdajle punico je položila
v postelj, mehko prerahljano,
uspavanko zraven je zapela
zanjo, revico zaspano.

Zdajle vzela škatlico je belo,
škatlico, nje žive sanje —
pa saj res je čez vso mero lepa,
in kar v nji je, ni vsakdanje.

Oj, kako je varno, varno vzela
ven iz nje — golobov parček,
za golobi slikano Marijo,
a za njo — ojoj! oltarček —

Pa spet pridno, neumorno pridno
Nina dela in popravlja,
zdira in nato še bolj pazljivo
delo težko to ponavlja.

Potlej pa, kako pobožno moli,
sklenjeni ima ročici,
nizko se priklanja pred oltarčkom,
v levi molek, križ v desnici . . .

Včasih le se Ninica utruji
in v pobožnosti zakima . . .
No, pa saj popolnosti na sveti
nihče, tudi ona nima.

No, pa saj na sveti vsakdo mora
odpočiti si od dela.
Pa bi Nina pri oltarčkih sama
tega delati ne smela?

